

Arrest

nr. 104 162 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, alsook van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2012. Deze beslissingen werden op 5 juli 2012 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN3, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2008 vroegen verzoekers asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Op 27 mei 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden

een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 18 augustus 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 oktober 2009 bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS bij arrest nr. 33 653.

Op 3 juni 2010 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 december 2010 werd de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 18 januari 2011 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), ten aanzien van beide verzoekers.

Op 18 januari 2011 werd eveneens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 maart 2011 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 april 2011 werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 10 mei 2011 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 juni 2011 werd een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen met betrekking tot de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, bij gebrek aan positieve woonstcontrole.

Op 11 oktober 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 december 2011 werd de aanvraag van 5 augustus 2011 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard ten aanzien van verzoeker, bij gebrek aan bewijs van identiteit zoals voorzien door artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 december 2011 werd dezelfde aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals ingediend op 5 augustus 2011, ontvankelijk verklaard ten aanzien van verzoekster. Bijgevolg werd het gehele gezin in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 22 juni 2012 werd een beslissing tot ongegrondheid genomen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 augustus 2011.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., L. (R.R.: [...])

nationaliteit: Armenië

geboren te A. op [...]

K., M. (R.R.: [...])

nationaliteit: Armenië

geboren te A. op [...]

K., M. (R.R.: [...])

nationaliteit: Armenië

geboren te A. op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M., L. (R.R.: [...]) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 05.06.2012 in gesloten omslag).

Derhalve:

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 28 juni 2012 werd ten aanzien van beide verzoekers een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing.

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie.

wordt aan M., L. geboren te A., op [...] van Armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 04/08/2012 (30 dagen na kennisname) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

De motivering van de derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie.

wordt aan K., M. geboren te A., op [...]

en aan zijn dochter K., M. geboren te A. op [...]

van Armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 04/08/2012 (30 dagen na kennisname) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de derde verzoekster K. M, geboren op 28 mei 2002, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die een *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring is, is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het uitgaat van het voornoemde minderjarige kind (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat verzoekers via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroepen.

Dat verzoekers integraal verwijzen naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN., en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Verzoekers verwijzen onder dit middel in het bijzonder naar hetgeen hierboven onder randnummers 2 en 4 werd uiteengezet.

**eerste onderdeel*

DVZ en haar arts-adviseur gaan volledig voorbij aan de volgende punten én motiveren hieromtrent op geen enkele wijze:

- het feit dat eerste verzoekster ernstige psychiatrische problemen opliep doordat haar te vroeg geboren kindje in haar afwezigheid werd begraven..*
- het feit dat eerste verzoekster sinds het begrafenisincident lijdt aan toenemende stressklachten, nekpijn, slaapstoornissen (stuk 5, bijlage 4)*
- het feit dat verzoekers zeer frequent op het kerkhof van Edegem zijn om het graf van Nane te bezoeken, waardoor het niet mogelijk is om België te verlaten.*
- het gebrek aan financiële mogelijkheden om een behandeling en medicatie in Armenië te bekostigen.*
- de onmogelijkheid tot reizen door de medische toestand*

Deze elementen blijken nochtans duidelijk uit de aanvraag 9ter zelf en/of haar bijlagen.

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven werd uiteengezet. Door hieromtrent niet te motiveren, laat staan deze elementen in de motivering te laten meespelen, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting.

De arts-adviseur is onvolledig in zijn verwijzingen naar de medische verslagen gevoegd aan de aanvraag 9ter. Zo wordt m.b.t. het verslag van Dr. N. dd. 13/05/2012 onder meer nagelaten om te vermelden dat er door deze psychiater ook een posttraumatische stress-stoornis wordt weerhouden (men vermeldt enkel “ernstige majeure depressie ziekte met suïcide risico”).

De arts-adviseur geeft onjuiste informatie, op het punt waar hij stelt dat de genomen medicatie niet wordt vermeldt: immers wijst dr. N. in haar medisch attest dd. 13/05/2011 op de medicamenteuze behandeling met “psychopharmaca” (stuk 5, bijlage 3). Ook al worden de merknamen en dosissen niet vermeld toch is de term psychopharmaca een omschrijving van de genomen medicatie. Men kan dus onmogelijk stellen dat de genomen medicatie niet wordt vermeld..

Omwille van al deze redenen dient te worden vastgesteld dat DVZ en haar arts-adviseur tot overhaaste conclusies kwamen zonder grondig onderzoek van alle elementen van het dossier.

**Tweede onderdeel*

Elke afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag maakt immers een schending uit van de formele motiveringsplicht (los van het feit of er een fundamenteel recht met directe werking aangehaald werd); Zie naar analogie: R.v.St. 1 oktober 2009, nr. 196.577 en R.v.St 3 december 2009, nr. 198.507.

Volgens de Franstalige kamers van de Raad van State (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507) houdt elke afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag een schending in van de formele motiveringsplicht.

Ondermeer gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald onder randnummer 3, is ook in casu de formele motiveringsplicht geschonden."

Verzoekers lichten hun tweede middel toe als volgt:

Aangezien ten tweede de bestreden beslissingen strijdig zijn met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoekers integraal verwijzen naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De door verzoekers ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RvV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

- *eerste onderdeel*

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris of de arts-adviseur bij twijfel over de genomen medicatie toch bijkomende informatie had kunnen opvragen aan eerste verzoekster, i.e. iets wat in andere dossiers wel gebeurt. Dan had eerste verzoekster onmiddellijk een kopie overgemaakt van haar talrijke medicatievoorschriften (stuk 7).

- *tweede onderdeel*

Indien de Belgische Staat zorgvuldig zou handelen, zou men eerst nagaan welke procedures er nog lopende zijn (in casu een stevig onderbouwde aanvraag op grond van art. 9 bis), voordat men bevelen uitvaardigt om het grondgebied te verlaten. Dit is ééns te meer het geval wanneer er een minderjarige betrokken is.

Verzoekers lichten hun derde middel toe als volgt:

Aangezien ten derde de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dat verzoekers integraal verwijzen naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder alle vorige middelen, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Door de bestreden beslissingen worden verzoekers gedwongen om terug te keren naar hun herkomstland terwijl ze dit moreel en psychologisch absoluut niet kunnen, nu hun dochtertje Nane - waarvan ze in pijnlijke omstandigheden afscheid moesten nemen- hier begraven is.

De bestreden beslissingen vormen een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM."

In het eerste onderdeel van het eerste middel voeren verzoekers aan dat verweerder en de ambtenaar-geneesheer volledig voorbijgaan aan, noch motiveren omtrent het feit dat verzoekster ernstige psychiatrische problemen kreeg doordat haar te vroeg geboren kindje in haar afwezigheid werd begraven. Er werd volgens hen niet gemotiveerd omtrent het feit dat zij sinds dit begrafenisincident lijdt aan toenemende stressklachten, nekpijn en slaapstoornissen zoals aangegeven in het medisch verslag van dokter W. Verzoekers haalden in hun aanvraag ook het gebrek aan financiële mogelijkheden om een behandeling en medicatie in Armenië te bekostigen aan, alsook de onmogelijkheid om te reizen. Dit alles bleek volgens verzoekers duidelijk uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de bijlage bij het standaard medisch getuigschrift. Verzoekers stellen dat verweerder op de hoogte was van deze elementen maar hierover niets heeft uiteengezet, hetgeen volgens hen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een onderzoek van de materiële motiveringsplicht, gebeurt *in casu* in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1.(...).

§ 2.(...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7.(...)."

Uit de door verzoekers ingediende aanvraag van 5 augustus 2011 blijkt dat verzoekers hierin duidelijk melding maakten van de vroeggeboorte van het tweede kindje N, dat na zes maanden zwangerschap werd geboren en in het UZ van Edegem na een week is overleden. Ze wezen op de administratieve onzorgvuldigheid waardoor het verkeerde beginuur van de uitvaartdienst werd gecommuniceerd waardoor zij de uitvaart van hun eigen kind misten. Zij wezen op het feit dat dit begrafenisincident ernstige psychiatrische problemen voor hen teweeg heeft gebracht daar zij bijgevolg nooit meer afscheid zullen kunnen nemen van hun tweede kind. Zij voerden in de aanvraag ook aan dat hun medische toestand niet toelaat om te reizen en dat ze de financiële mogelijkheden niet hebben om de behandeling en medicatie in Armenië te bekostigen.

Bij de aanvraag werd een standaard medisch getuigschrift gevoegd van psychiater I.N. van 13 mei 2011 die bij diagnose gewag maakt van *“ernstige majeure depressie in strikte zin + posttraumatisch stressstoornis , heeft kindje verloren na 6,5 m zwangerschap na overbrenging naar Edegem cfr verslag huisarts Dr W.”* Onder interventie/hospitalisatie lezen we *“opname wordt overwogen – psychiatrische afdeling”* en onder D. *“Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?”* staat vermeld: *“SUICIDE !”* en *“ontwikkeling dochtertje sterk gehypothekeerd (onleesbaar parentificatie)”*. Onder E. Evolutie en prognose van de aandoeningen, vermeldt de psychiater *“afhankelijk van medicatie effect alsook van socio-economische omstandigheden”*. Uit de bij het standaard medisch getuigschrift gevoegde bijlage van dokter W.K. blijkt dat deze huisarts verzoekster heeft doorverwezen aan psychiater I.N. wegens *“ernstige posttraumatische stoornis”* met

opnieuw de details aangaande de dood van het kindje, de begrafenis in afwezigheid van de ouders en de toenemende stressklachten, nekpijn en slaapstoornissen als gevolg hiervan.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 juni 2012 blijkt dat deze kennis had van beide voormelde attesten, daar hij deze attesten opsomt, zijnde de doorverwijzing naar de psychiater van de huisarts dokter W. en het standaard medisch getuigschrift van psychiater I.N.

De ambtenaar-geneesheer stelt onder II. "Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende: *uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 32-jarige vrouw een anxio-depressieve toestand vertoont na een miskraam*".

Onder conclusie vermeldt de ambtenaar-geneesheer:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het medisch dossier blijkt dat het enkel om een depressie gaat zonder verdere verwickelingen. Er waren geen hospitalisaties, de medicatie wordt niet gepreciseerd, er zijn geen nieuwe recente complicaties en het vermelde suicidegevaar is een louter hypothetische speculatie. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EVRM, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen "*reëel risico*" en "*een onmenselijke of vernederende behandeling*" van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het dan ook logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "*the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost*" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Ook al vermeldt

de arts-adviseur het posttraumatisch stresssyndroom en de ernstig majeure depressie met suïciderisico onder de algemene noemer "anxio depressieve toestand" in zijn advies, hieruit blijkt geenszins dat dit om een banale ziekte gaat.

In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Uit het advies blijkt daarentegen dat de arts-adviseur enkel *prima facie* heeft onderzocht of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Zo stelt hij in zijn advies *"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (...)".* Op zeer summiere en algemene wijze stelt de ambtenaar-geneesheer dat: *"het enkel over een depressie gaat zonder verdere ontwikkelingen. Er waren geen hospitalisaties, de medicatie wordt niet gepreciseerd en er zijn geen nieuwe recente complicaties en het vermelde suïcidegevaar is een louter hypothetische speculatie."* Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de bijgebrachte medische attesten toch wel melding maken van een medicamenteuze behandeling, met name psychofarmaca en dat hoewel er nog geen hospitalisaties waren, een opname in de psychiatrische afdeling wordt overwogen, dat de voorziene duur van de behandeling onbepaald is en dat als de behandeling wordt stopgezet er suïcidegevaar is. Op dit punt kunnen verzoekers worden gevolgd waarbij zij aangeven dat de arts-adviseur vertrekt van onjuiste of onvolledige informatie. Het lijkt *in casu* inderdaad correct te stellen dat de arts-adviseur tot overhaaste conclusies kwam zonder een grondig onderzoek van de zaak, minstens kan uit het zeer summier gemotiveerd advies van de ambtenaar-geneesheer niet worden afgeleid dat hij alle gegevens in overweging heeft genomen.

Bijgevolg blijkt uit het advies dat de adviseur-geneesheer niet motiveert aangaande de in de aanvraag opgeworpen financiële moeilijkheden voor het bekomen van medicatie en behandeling in Armenië, ondanks de vermelding door de psychiater in het standaard medisch getuigschrift dat er een suïcidegevaar is in geval de behandeling wordt stopgezet en dat deze voortzetting van de behandeling afhankelijk is van de socio-economische omstandigheden. Zoals *supra* uiteengezet heeft de ambtenaar-geneesheer hiermee de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend geïnterpreteerd.

Uit dit advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt ook dat, zoals verzoekers aangeven, geenszins werd gemotiveerd met betrekking tot het element aangehaald door dokter W. dat verzoekster sinds de onmogelijkheid om de begrafenis van haar kind mee te maken, toenemende fysieke klachten heeft, waardoor de huisarts besloot, omwille van het daaruit voortvloeiende ernstige posttraumatisch

stresssyndroom, verzoekster naar de psychiater door te verwijzen, die deze diagnose heeft bevestigd en wijst op suicidegevaar.

Verweerder kan bijgevolg niet gevolgd worden waar hij stelt dat uit de bestreden beslissing en het advies van arts-adviseur blijkt dat rekening werd gehouden met alle elementen en documenten die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorgelegd werden door verzoekers. Het aangehaalde argument dat de in het verzoekschrift aangehaalde elementen hier geen afbreuk aan doen, daar zij niet relevant waren voor de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet daar het geen medische elementen betrof, kan maar ten dele gevolgd worden aangezien er, zoals *supra* aangegeven, ook omtrent bepaalde medische gegevens niet werd gemotiveerd.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van het advies van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd, in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Aldus werden niet alle voorwaarden vermeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet onderzocht.

De materiële motiveringsplicht is in de aangegeven mate geschonden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekers, wordt vernietigd, gaat de Raad er van uit dat zij terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag. Zij hebben op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve dienen de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen deze te worden vernietigd. De exceptie opgeworpen door de verweerder wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard alsook de bevelen om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2012 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU